

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové a soudců Josefa Straky a Karla Ulíka ve věci

žalobce: **M. M.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Řehořem
sídlem Huťská 1383, 272 01 Kladno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2024, č. j. 28722/24/5100-41453-712735,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2024, č. j. 28722/24/5100-41453-712735, a rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 31. 5. 2022, č. j. 3210513/22/2110-00540-209704, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 38 711,94 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jakuba Řehoře, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Procesní vývoj před vydáním napadeného rozhodnutí

1. Žalobce byl od 17. 2. 2012 jediným jednatelem společnosti DEMOSTAVBY s.r.o. (dále „DEMOSTAVBY“).
2. Dodatečnými platebními výměry ze dne 7. 6. 2016 Finanční úřad pro Středočeský kraj (dále „správce daně“) společnosti DEMOSTAVBY jakožto daňovému subjektu doměřil podle pomůcek daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za leden až červenec 2014 v celkové výši 3 575 363 Kč a sdělil jí penále z takto doměřené daně. Správce daně na základě šetření Policie České republiky shledal, že společnost DEMOSTAVBY ve skutečnosti nevykonávala žádnou ekonomickou činnost a byla založena pouze za účelem vylákání nadměrných odpočtů DPH.
3. Doměřenou daň s příslušenstvím však společnost DEMOSTAVBY ve stanovené lhůtě nezaplatila. Neučinila tak ani v návaznosti na upomínku správce daně, podle které celková výše jejích daňových nedoplatků ke dni 14. 2. 2022 činila 12 469 180 Kč.
4. Společnost DEMOSTAVBY byla následně zrušena s likvidací. Správce daně v rámci likvidace nezískal žádné prostředky na úhradu daňových nedoplatků, ačkoliv měl k obchodnímu závodu společnosti zřízeno zástavní právo.
5. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 9. 2021, sp. zn. 3 To 10/2021 (dále „odvolací trestní rozsudek“), ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2020, č. j. 2 T 64/2017-19195 (dále „prvostupňový trestní rozsudek“; rozsudky obou stupňů dále souhrnně „trestní rozsudky“), byl žalobce spolu s dalšími osobami uznán vinným zvláště závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, (dále jen „trestní zákoník“), ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, a to dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobce se na trestné činnosti organizované skupiny osob založené za účelem soustavného získávání prospěchu vylákáváním neoprávněných odpočtů DPH vědomě podílel mj. tím, že „na pokyny I. Š. a D. M. v době nejméně od 17. 2. 2012 do 31. 12. 2014 v čistě formální funkci jednatele společnosti DEMOSTAVBY [...] nevedl žádné účetnictví, umožnil disponovat s bankovním účtem společnosti postupně K. J., zesnulému M. K. a J. K., podepisoval fiktivní daňová přiznání či umožnil jejich podpis jiným osobám a od doby, kdy bylo možné podávat daňová přiznání elektronicky, předal všechny podklady k ovládnutí datových schránek elektronicky, s vědomím, že společnost nerealizovala žádnou obvyklou hospodářskou činnost, a za formální působení v uvedené společnosti obdržel na svůj účet či také v hotovosti různé platby, které nijak nebyly vedeny v účetnictví společnosti, [...] a veškerou tuto činnost prováděl s vědomím a srozuměním, že uvedené společnosti mohou být užívány k podávání zcela smyšlených daňových přiznání, s cílem neoprávněně získávat majetkový prospěch na úkor České republiky, k čemuž také většinou došlo a touto činností tedy umožnil způsobit újmu České republice zastoupené finančním úřadem v rozsahu odpovídajícímu výši vylákávaných nadměrných odpočtů DPH a to za společnost DEMOSTAVBY s.r.o. nejméně 13 507 993 Kč, z toho byla vyplacena částka ve výši 12 381 589 Kč a částka ve výši nejméně 1 126 404 Kč vyplacena nebyla“ (převzato z výroku o vině žalobce – pozn. soudu). Dle Vrchního soudu přitom žalobce „velmi dobře věděl o systému Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

fungujících společností, do kterého byl sám začleněn jako formální představitel spol. DEMOSTAVBY s.r.o., a sám dále zprostředkoval kontakty na další“ osoby, o čemž nepochybně svědčí záznamy telefonních hovorů (viz odst. 265 až 267 odvolacího trestního rozsudku). Za tuto trestnou činnost byl žalobci uložen trest odnětí svobody v trvání 5 roků, peněžitý trest v celkové výši 350 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti spojené s výkonem funkcí ve statutárních orgánech obchodních společností a družstev na dobu 5 roků.

6. Správce daně následně rozhodnutím ze dne 31. 5. 2022, č. j. 3210513/22/2110-00540-209704 (dále jen „ručitelská výzva“), podle § 171 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“) vyzval žalobce jakožto ručitele za společnost DEMOSTAVBY k uhrazení daňového nedoplatku ve výši 6 143 066 Kč. Tato částka odpovídá výši doměřené DPH za leden až červenec 2014 včetně úroku z prodlení. Správce daně na základě trestních rozsudků shledal, že žalobce nevykonával funkci jednatele společnosti DEMOSTAVBY s péčí řádného hospodáře, čímž způsobil dané společnosti škodu v podobě daňových nedoplatků. Vzhledem k tomu žalobci vznikla ručitelská povinnost podle § 159 odst. 1 a 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v rozhodném znění (dále „občanský zákoník“) ve spojení s § 52 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), v rozhodném znění (dále „z. o. k.“).
7. Proti ručitelské výzvě podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 3. 2023, č. j. 12024/23/5100-41453-711400 (dále jen „první rozhodnutí žalovaného“) zamítl a ručitelskou výzvu potvrdil. Žalovaný shodně se správcem daně dovodil, že žalobci vznikla ručitelská povinnost za daňové nedoplatky společnosti DEMOSTAVBY na základě § 159 odst. 1 a 3 občanského zákoníku. Žalobce byl totiž v rozhodném zdaňovacím období jediným jednatelem společnosti DEMOSTAVBY, prostřednictvím které dle trestních rozsudků neoprávněně vylákal nadměrné odpočty DPH. V roli jednatele působil žalobce pouze formálně, neboť nevedl žádné účetnictví, umožnil disponovat s bankovním účtem jiným osobám, podepisoval fiktivní daňová přiznání s vědomím, že společnost nerealizovala žádnou hospodářskou činnost, a to vše s cílem získat majetkovým prospěch na úkor státu. Společnost DEMOSTAVBY neměla žádný postižitelný majetek, veškeré peněžní prostředky byly vybírány v hotovosti. Vzhledem k tomu byly splněny zákonné podmínky pro vznik ručitelského vztahu. K vydání ručitelské výzvy přitom správce daně přistoupil před uplynutím lhůty podle § 148 odst. 6 daňového řádu.
8. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“).
9. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 12. 2023, č. j. 51 Af 7/2023-75 (dále „rozsudek 51 Af 7/2023“), žalobu zamítl. Předně souhlasil se závěrem daňových orgánů, že na straně žalobce byly splněny podmínky pro vznik zákonného ručení (bývalého) jednatele za dluhy společnosti DEMOSTAVBY. Skutečnost, že v rámci adhezního řízení nebylo rozhodnuto o povinnosti žalobce nahradit škodu způsobenou společností DEMOSTAVBY, nebránila tomu, aby si daňové orgány na základě skutečností plynoucích z trestních rozsudků samy učinily úsudek o tom, že žalobce z titulu funkce bývalého jednatele odpovídá za škodu způsobenou společností DEMOSTAVBY. Takto způsobenou škodu v podobě nedoplatků na dani pak správně vymáhaly po žalobci právě z titulu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

zákonného ručitelství. Soud rovněž neshledal, že by došlo k uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně, neboť na její průběh se aplikovala úprava § 148 odst. 6 daňového řádu stanovící zvláštní pravidlo pro běh lhůty pro vyměření daně v důsledku jednání, které bylo předmětem pravomocného rozhodnutí soudu o spáchání daňového trestného činu. Soud dále nepřisvědčil argumentaci žalobce, že zanikl-li jeho závazek k náhradě škody vůči společnosti DEMOSTAVBY v důsledku promlčení, pak tím zaniklo i jeho postavení ručitele za daňové nedoplatky společnosti DEMOSTAVBY. V tomto směru soud vyšel z úvahy, že pohledávku soukromé společnosti z titulu náhrady škody je třeba odlišovat od pohledávky státu na doměřenou DPH, na kterou se nevztahuje soukromoprávní úprava promlčení. Soud konečně nepřisvědčil ani námitkám procesního charakteru.

Odlišný právní názor Nejvyššího správního soudu k otázce promlčení

10. Na základě kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud (dále „NSS“) rozsudkem ze dne 18. 6. 2024, č. j. 10 Afs 4/2024-38 (dále „rozsudek NSS 10 Afs 4/2024“), zrušil rozsudek 51 Af 7/2023 a spolu s ním i první rozhodnutí žalovaného, kterému vrátil věc k dalšímu řízení.
11. NSS nedal žalobci zcela zapravdu. Předně nepřisvědčil jeho kasačním námitkám směřujícím do otázek procesní povahy. Nesouhlasil ani s argumentací žalobce, že nebylo dostatečně prokázáno, že by svou činností jednatele způsobil společnosti DEMOSTAVBY škodu, kterou nehradil. NSS se také ztotožnil s právním názorem zdejšího soudu i žalovaného ohledně aplikace zvláštní úpravy běhu prekluzivní lhůty § 148 odst. 6 daňového řádu i na daňového ručitele.
12. NSS nicméně vyhodnotil odlišně otázku významu promlčení práva společnosti DEMOSTAVBY na náhradu škody vůči žalobci pro jeho daňové ručení. Nesouhlasil totiž s právním názorem zdejšího soudu a žalovaného, že neuhrazená škoda společnosti DEMOSTAVBY vymezuje pouze rozsah žalobcova ručení, avšak vznik a doba trvání ručitelského závazku se řídí daňovým řádem. NSS naopak s odkazem na civilistickou judikaturu i literaturu dovodil, že vznik a doba trvání ručitelského závazku se musí řídit úpravou § 159 odst. 3 občanského zákoníku, neboť právě to je ustanovení zvláštního zákona ukládající zákonnou povinnost ručení, na které blanketně odkazuje § 171 odst. 1 daňového řádu. Proto pokud v důsledku promlčení zanikne povinnost člena voleného orgánu právnické osoby k náhradě škody, kterou tento člen právnické osobě způsobil, zákon mu povinnost ručení nadále již neukládá, což se odráží i do jeho povinnosti k daňovému ručení podle § 171 odst. 1 daňového řádu, která pak již neexistuje. V opačném případě by byl „nedůvodně zvýhodněn věřitel (kterým je v nynější věci finanční úřad jako správce daně – resp. tedy stát) oproti jiným věřitelům společnosti DEMOSTAVBY, a to ve vazbě na postavení stěžovatele [tj. žalobce – pozn. zdejšího soudu] jako ručitele. Právní norma soukromého práva, kterou § 159 odst. 3 občanského zákoníku bezpochyby je, by totiž podle právního názoru krajského soudu i žalovaného vymezovala pouze rozsah stěžovatelova ručení, ovšem především ohledně zániku jeho ručitelské povinnosti by se již neuplatnila a namísto ní by se uplatnila (pro stát výhodnější) úprava obsažená v daňovém řádu. K takovému výkladu však podle NSS není důvod. Pokud je stěžovatelovo ručení založeno § 159 odst. 3 občanského zákoníku, a tímto ustanovením je vymezen i jeho rozsah, není podle NSS žádný důvod, aby se neaplikovala (soukromoprávní) právní skutečnost působící zánik stěžovatelova ručení a spočívající v promlčení jeho odpovědnosti za škodu způsobenou společností.“ (odst. 49 rozsudku NSS 10 Afs 4/2024). NSS proto

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

prísvedčil žalobci, že promlčením jeho zodpovednosti za škodu, ktorou způsobil spoločnosti DEMOSTAVBY jako její jednatel, by zanikl jeden z předpokladů pro existenci zákonného ručení podle § 159 odst. 3 občanského zákoníku, a proto by se žalobce uplatněním námitky promlčení mohl ubránit povinnosti plnit (z titulu zákonného ručení podle § 171 odst. 1 daňového řádu ve spojení s § 159 odst. 3 občanského zákoníku) na pohledávku věřitele, jímž je v tomto případě správce daně.

13. NSS nicméně zdůraznil, že jím vyslovený právní názor neznamena, že se žalobce nutně zproští své povinnosti daňového ručitele vznesením námitky promlčení. Poukázal přitom na civilistickou judikaturu, která připouští prolomení námitky promlčení v případě, kdy je tato námitka v rozporu s dobrými mravy nebo kdy představuje zneužití práva. Připomněl závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 27 Cdo 2826/2017, který uvedl, že *„dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným, a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění promlčecí námitky by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení. Z toho, že argumentem rozporu s dobrými mravy má být odepřen výkon práva, vyplývá, že odpovídající úsudek soudu musí být podložen důkladnými skutkovými zjištěními a že musí současně přesvědčivě dokládat, že tato zjištění dovolují – v konkrétním případě – závěr, že výkon práva je s dobrými mravy skutečně v rozporu“* (podle odst. 52 rozsudku NSS 10 Afs 4/2024). NSS uzavřel, že uplatnění námitky promlčení v rozporu s dobrými mravy je sice situací poměrně výjimečnou, ale nikoliv právem předem zapovězenou. V každém případě však musí být zkoumání takové námitky opřeno o důkladná skutková zjištění, která však v dané věci dosud nebyla shromážděna. Proto uložil žalovanému, aby v dalším nejprve řádně posoudil žalobcovu námitku promlčení zodpovednosti za škodu způsobenou společností DEMOSTAVBY a v závislosti na tomto posouzení dále existenci žalobcova ručení za daňové nedoplatky této společnosti. K tomu bude muset žalovaný zejména určit, od jakého okamžiku začala plynout promlčecí lhůta společnosti DEMOSTAVBY na náhradu škody vůči žalobci. Pokud by shledal, že žalobcova zodpovednost za škodu způsobenou společností DEMOSTAVBY je již promlčena, bude moci po zohlednění veškerých okolností dané věci posoudit, zda námitka promlčení nebyla uplatněna v rozporu s dobrými mravy, resp. zneužívajícím způsobem.

Další procesní vývoj a nové rozhodnutí žalovaného

14. Žalovaný po vrácení věci znovu přistoupil k přezkumu žalobcova odvolání proti ručitelské výzvě. Rozhodnutím ze dne 18. 9. 2024, č. j. 28722/24/5100-41453-712735 (dále „napadené rozhodnutí“), žalovaný opět zamítl odvolání žalobce a potvrdil ručitelskou výzvu vydanou správcem daně. Ve vztahu k většině odvolacích námitek v zásadě zopakoval skutkové a právní závěry, které vyslovil již ve svém prvním rozhodnutí.
15. V reakci na závazný právní názor vyjádřený v rozsudku NSS 10 Afs 4/2024 však nově zkoumal otázku promlčení zodpovednosti za škodu způsobenou společností

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

DEMOSTAVBY, od které se odvíjí případný vznik ručení za nedoplatek na DPH. V tomto směru se předně zabýval otázkou, od kdy začala plynout promlčecí lhůta společnosti DEMOSTAVBY na náhradu škody vůči žalobci z titulu porušení péče řádného hospodáře. Vycházel přitom z § 619 odst. 2 občanského zákoníku, podle něhož je pro počátek běhu promlčení lhůty určující, kdy se o okolnostech rozhodných pro její počátek dozvěděla nebo mohla dozvědět oprávněná osoba. Dle žalovaného však v daném případě nebylo možno takovou osobu nalézt. Ve výpisu z obchodního rejstříku společnosti DEMOSTAVBY nelze dohledat žádnou osobu, jejíž zájmy by nebyly v rozporu se zájmy této společnosti, resp. která by se na vzniku škody vůči této společnosti nijak nepodílela. Není zde tudíž žádná osoba, vůči které by mohly nastat účinky počátku běhu subjektivní lhůty ve smyslu § 619 odst. 2 občanského zákoníku. Pokud jde o objektivní promlčecí lhůtu, žalovaný při jejím určení vycházel z § 636 odst. 2 občanského zákoníku, podle kterého se právo promlčí nejpozději do patnácti let ode dne vzniku škody. V tomto případě mohlo k první dílčí škodě dojít nejdříve dne 7. 3. 2012, neboť k tomuto datu žalobce dle údajů plynoucích z trestních rozsudků již prokazatelně disponoval oprávněním k bankovnímu účtu společnosti DEMOSTAVBY, tudíž mohl sobě nebo třetím osobám umožnit výběry hotovosti, jež měly za následek neoprávněné vyvádění prostředků z této společnosti. Od data 7. 3. 2012 tudíž počala plynout objektivní patnáctiletá promlčení lhůta, která skončí až 7. 3. 2027. Žalovaný proto uzavřel, že nárok DEMOSTAVBY na náhradu škody vůči žalobci dosud není promlčen.

16. Žalovaný dále konstatoval, že i kdyby k promlčení došlo, tak uplatněná námitka promlčení je v tomto případě v rozporu s dobrými mravy. Vyšel z úvahy, že žalobce se při výkonu funkce jednatele dopustil trestného činu a poškodil společnost DEMOSTAVBY, a odpovídá-li za škodu této společnosti způsobenou, pak jsou jeho zájmy v rozporu se zájmy této společnosti, neboť logicky upřednostní svůj zájem a neuplatní nárok na náhradu škody vůči sobě samému. V návaznosti na to žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce byl i po zániku funkce jednatele majoritním společníkem společnosti DEMOSTAVBY a mohl na valné hromadě docílit odvolání původního či jmenování nového jednatele. To však neučinil, jeho zájmy byly v rozporu se zájmy společnosti. Dle žalovaného tedy žalobce svým jednáním zapříčinil, že zde nadále nebyla žádná jiná osoba, která by mohla náhradu škody vzniklou vůči společnosti DEMOSTAVBY vymáhat. Právě v těchto okolnostech žalovaný shledal výjimečné okolnosti, které svědčí o zneužití práva ze strany žalobce, a proto je třeba jeho námitku promlčení považovat za uplatněnou v rozporu s dobrými mravy.

II. Obsah podání účastníků

Žaloba

17. Proti napadenému rozhodnutí žalobce opět brojí žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s.
18. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že nemohl započít běh subjektivní promlčecí lhůty z důvodu absence osoby oprávněné za společnost DEMOSTAVBY uplatnit nárok na náhradu škody. Dle žalobce byl touto osobou likvidátor společnost DEMOSTAVBY. V této souvislosti připomíná, že na základě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2018, č. j. 85 Cm 1543/2018-3, byla do funkce likvidátora společnost DEMOSTAVBY jmenována JUDr. Ing. D. M. Šlo o osobu bez předchozích vazeb na likvidovanou právnickou osobu a zároveň o specialistku na insolvenční řízení, která byla pro vedení likvidace dostatečně způsobilá. Žalobce má tedy za to, že jmenovaná likvidátorka byla dostatečně odbornou Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

osobou, která byla oprávněna podat jménem společnosti DEMOSTAVBY žalobu na náhradu škody a na vzniku škody se nijak nepodílela. K podání žaloby na náhradu škody je přitom likvidátor oprávněn dle § 193 občanského zákoníku, podle něhož nabývá působnost statutárního orgánu právnické osoby okamžikem svého jmenování. Podáním žaloby by byl dozajista sledován účel a cíl likvidace ve smyslu § 196 odst. 1 občanského zákoníku, neboť uplatněním pohledávky na náhradu škody by byla respektována práva věřitelů, poněvadž by mohlo dojít k dosažení vyššího likvidačního zůstatku. Jelikož rozhodnutí o jmenování likvidátora nabylo právní moci dne 14. 8. 2018, započal tímto okamžikem běh subjektivní promlčecí lhůty ve smyslu § 629 odst. 1 občanského zákoníku, jenž skončil dne 14. 8. 2021.

19. Žalobce rovněž nesouhlasí se závěrem žalovaného, že námitka promlčení byla uplatněna v rozporu s dobrými mravy. Připomíná, že veškerá argumentace žalovaného je postavena na tom, že žalobce svým jednáním (resp. opomenutím) způsobil, že zde nebyla žádná osoba oprávněná uplatnit proti němu nárok na náhradu škody. Dle žalobce však byla takovou osobou právě likvidátorka, která nejpozději od 14. 8. 2018 mohla podat žalobu na náhradu škody. Z tohoto důvodu žalobce neměl jakýkoliv důvod, aby činil kroky ke jmenování nového jednatele, který by po něm mohl předmětnou pohledávku vymáhat. Závěr o uplatnění námítky promlčení v rozporu s dobrými mravy proto nemůže obstát.

Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí.
21. Předně setrvává na závěrech napadeného rozhodnutí, že objektivní promlčecí lhůta ještě neuplynula, zatímco subjektivní lhůta ještě ani nezačala plynout, neboť zde nebyla osoba, která by za společnost DEMOSTAVBY mohla uplatnit nárok na náhradu škody. Připouští, že společnosti byla jmenována likvidátorka, která za ni mohla podat i žalobu k uplatnění pohledávky na náhradu škody. Přesto má za to, že od okamžiku jmenování likvidátorky nelze odvíjet počátek běhu promlčecí lhůty, jak činí žalobce. Dle žalovaného je nutno nárok na náhradu škody odlišovat od účelu likvidace, který spočívá ve vypořádání majetku rušené právnické osoby, ve vyrovnání dluhů věřitelům a v naložení s likvidačním zůstatkem. Za tímto účelem likvidátor plní závazky společnosti, uplatňuje pohledávky a přijímá plnění. Z konečné zprávy o průběhu likvidace je zřejmé, že likvidace probíhala v období od 14. 8. 2018 do 29. 10. 2018 a v tomto období likvidátorka prováděla lustrace peněžních ústavů a orgánů veřejné moci, aby splnila účel likvidace spočívající ve zpeněžení majetku společnosti a uspokojení jejich věřitelů. Ze zprávy o likvidaci rovněž vyplývá, že likvidátorce nebyla ze strany společnosti DEMOSTAVBY poskytnuta žádná účetní evidence a že byl u této společnosti zjištěn nulový likvidační zůstatek. Likvidátorka tudíž neměla a ani nemohla mít povědomí o tom, že o šest let dříve žalobce vyvedl ze společnosti peněžní prostředky. Stejně tak neměla a nemohla mít povědomí o tom, že žalobce jakožto bývalý jednatel likvidované společnosti je trestně stíhán právě v souvislosti s vylákáváním nadměrných odpočtů jménem dané společnosti, čímž jí způsobil škodu. Likvidátorka se přitom funkce ujala až 14. 8. 2018, tedy několik let poté, co fakticky docházelo k vyvádění peněžních prostředků. Z ničeho přitom nevyplývalo, že by se likvidátorka dozvěděla nebo měla dozvědět, že k náhradě škody je povinen právě žalobce. K pravomocnému odsouzení žalobce došlo až dne 8. 9. 2021, trestní rozsudek přitom likvidované společnosti DEMOSTAVBY doručován nebyl. K ukončení likvidace navíc došlo již dne 29. 10. 2018, tedy v době, kdy ještě nebyl vydán ani prvostupňový trestní rozsudek. Dle žalovaného tudíž

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

likvidátorka vůbec neměla prostor, aby náhradu škody mohla uplatnit. Pouhá skutečnost, že se dne 14. 8. 2018 ujala funkce likvidátorky, neznamená, že došlo k naplnění předpokladů dle § 619 odst. 2 občanského zákoníku. Proto jsou nesprávné úvahy žalobce, který od uvedeného data odvíjí počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty. Žalovaný naopak setrvává na tom, že subjektivní lhůta vůbec nezačala plynout, neboť nebylo možno nalézt žádnou jinou osobu, která by mohla za společnosti DEMOSTAVBY uplatnit nárok na náhradu škody a jejíž zájmy by zároveň nebyly v rozporu se zájmy této společnosti, resp. která se nepodílela na vzniku škody.

22. K otázce uplatnění námitky promlčení v rozporu s dobrými mravy žalovaný plně odkazuje na příslušné části napadeného rozhodnutí a shrnuje jejich nosný obsah. Připomíná, že podstata žalobní námitky je postavena na nesouhlasu s tím, že zde nebyla žádná osoba oprávněná uplatnit nárok na náhradu škody a že tento stav způsobil svým jednáním (resp. opomenutím) žalobce. Dle žalovaného však bylo z jeho strany dostatečně vysvětleno, že taková osoba zde skutečně nebyla, a že jí nemohla být ani žalobcem uváděná likvidátorka.

Replika žalobce

23. Na vyjádření žalovaného zareagoval žalobce replikou, v níž oponuje názoru žalovaného, že by likvidátorka neměla a nemohla mít povědomí o skutečnostech rozhodných pro počátek subjektivní promlčecí lhůty. Připomíná, že osoba likvidátora disponuje přístupem k širokému spektru informací a informačních zdrojů, z nichž měla a mohla vyvodit existenci skutečností rozhodných pro započítání běhu subjektivní promlčecí lhůty k náhradě škody. V této souvislosti argumentuje závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 3. 5. 2018, sp. zn. 27 Cdo 588/2017. Jednou z povinností likvidátora je zveřejnit výzvu pro věřitele k přihlášení pohledávek, jak plyne z § 198 odst. 2 občanského zákoníku. V daném případě se tak stalo dne 13. 9. 2018 a 27. 9. 2018 prostřednictvím Obchodního věstníku a své pohledávky přihlásili pouze dva věřitelé, konkrétně Městský soud v Praze a správce daně. Pohledávka správce daně činila 15 224 900 Kč a přihlášena byla nejpozději dne 27. 12. 2018. Od toho okamžiku měl likvidátor informaci o dluhu na dani a měl se zabývat otázkami, proč tento dluh dosahuje řádu milionu korun a zda za jeho vznik není odpovědná konkrétní osoba. Jednatelům likvidované společnosti DEMOSTAVBY byl přítom od roku 2012 žalobce. I sám žalovaný přítom připustil, že likvidátor provádí lustraci a má mj. i přístup do datové schránky společnosti. Tato široká škála informačních zdrojů dle názoru žalobce postačovala k tomu, aby si likvidátorka učinila úsudek o škodě a o tom, kdo je povinen k její náhradě. K zániku funkce likvidátora zde došlo až dne 4. 5. 2024 výmazem společnosti DEMOSTAVBY z obchodního rejstříku, k němuž navíc dal správce daně souhlas. Nadto pokud by se i po výmazu právnické osoby z obchodního rejstříku objevil nějaký dosud neznámý majetek, pak jej musí likvidátor vypořádat a učinit další nezbytná opatření, jak plyne z § 208 odst. 1 občanského zákoníku. Dle žalobce je rovněž nerozhodné, zda v době ukončení likvidace byl vydán trestní rozsudek v prvním stupni, či zda bylo odsouzení za trestný čin pravomocné, neboť relevantními informacemi rozhodnými pro uplatnění nároku na náhradu škody může poškozený zpravidla disponovat již dříve. Vědomost poškozeného o osobě odpovědné za škodu, s níž zákon spojuje počátek běhu subjektivní lhůty, navíc nepředpokládá nezpochybnitelnou jistotu v určení osoby odpovědné za vznik škody, tuto jistotu lze získat až na základě dokazování v soudním řízení zahájeném na základě žaloby na náhradu škody.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

24. Žalobce v replice rovněž polemizuje s argumentací žalovaného ohledně rozporu s dobrými mravy. Nesouhlasí s tím, že by zavinil nemožnost uplatnění náhrady škody proti své osobě, a to právě proto, že tento nárok mohl uplatnit likvidátor. K žalobcově tíži nemůže jít skutečnost, že v době před jmenováním likvidátora nečinil žádné kroky, které by vedly ke jmenování nového jednatele, který by předmětnou pohledávku mohl vymáhat. Za porušení dobrých mravů žalobce nepovažuje ani skutečnost, že by námitka promlčení byla uplatňována na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí lhůty nezavinil, neboť je uplatňována vůči likvidátorovi, u něhož nelze hovořit o tom, že by uplynutí promlčecí doby nezavinil, neboť se práva a náhradu škodu mohl domáhat a žalovaný tomu z pozice věřitele nijak nebránil, naopak ze strany správce daně došlo k udělení souhlasu s výmazem společnosti DEMOSTAVBY. Dobrým mravům rovněž neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, ani zde nejsou okolnosti výjimečné intenzity odůvodňující zásah do principu právní jistoty, k čemuž žalobce poukazuje na závěry civilistické judikatury.

Průběh jednání

25. Soud nařídil ve věci jednání, při němž účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a odkázali na obsah svých dosavadních podání.
26. Soud při jednání účastníkům předestřel, že se v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je povinen zabývat i otázkou uplynutí prekluzivní lhůty. Žalobce k tomu uvedl, že má za to, že k dnešnímu dni již není možno uvažovat o jeho daňovém ručitelství, a to mj. i s ohledem na skutečnost, že prekluzivní lhůta již uplynula. Žalovaný uvedl, že se touto otázkou zabýval, přičemž odkázal na odst. 42 napadeného rozhodnutí.
27. Soud při jednání doplnil dokazování těmito listinami:
- úplným výpisem z obchodního rejstříku ve vztahu ke společnosti DEMOSTAVBY
  - usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2018, č. j. 85 Cm 1543/2018-3,
  - výpisem z Obchodního věstníku ze dne 13. 9. 2018,
  - výpisem z Obchodního věstníku ze dne 27. 9. 2018,
  - konečnou zprávou o průběhu likvidace ze dne 29. 10. 2018.

III. Posouzení věci

28. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Současně z úřední povinnosti zkoumal otázku prekluze (viz odst. 31 a násl. níže).
29. Soud je v této věci rovněž vázán právním názorem vyjádřeným v rozsudku NSS 10 Afs 4/2024 (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).
30. Žaloba je důvodná.

Prekluze

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

31. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je splněna podmínka, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v propadné lhůtě pro stanovení daně. Ač tato otázka nebyla předmětem uplatněných žalobních bodů, soud je povinen ji zkoumat z úřední povinnosti (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV ÚS 545/07).
32. V této věci již bylo závazně zodpovězeno (srov. odst. 31 až 33 rozsudku NSS 10 Afs 4/2024), že v důsledku žalobcova trestního odsouzení je třeba pro běh lhůty pro stanovení daně aplikovat úpravu § 148 odst. 6 daňového řádu, podle něhož „[v] důsledku jednání, které bylo předmětem pravomocného rozhodnutí soudu o spáchání daňového trestného činu, lze daň stanovit do konce druhého roku následujícího po roce, v němž nabylo rozhodnutí soudu právní moci, bez ohledu na to, zda již uplynula lhůta pro stanovení daně. Daň lze takto stanovit i v případě, že se tohoto jednání dopustila osoba odlišná od daňového subjektu, a toto jednání má přímý dopad na daň daňového subjektu.“ Jelikož trestní rozsudky nabyly právní moci dne 8. 9. 2021, připadá konec druhého roku následujícího po roce nabytí právní moci na 31. 12. 2023, kdy také uplynula lhůta pro stanovení daně (srov. odst. 33 rozsudku NSS 10 Afs 4/2024).
33. V průběhu prekluzivní lhůty přitom musí být daň stanovena pravomocně (srov. nález Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 3244/09), a nejinak je tomu i v případě ručitelské výzvy, která musí být v propadné lhůtě doručena ručiteli a také nabýt právní moci (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 Afs 52/2008-60, nebo ze dne 24. 10. 2008, č. j. 2 Afs 81/2007-66, jež sice byly vydány ještě ve vztahu k někdejšímu zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, účinnému do 31. 12. 2010, nicméně jde o závěry vztahující se k materiální povaze ručitelské výzvy, které lze použít i ve vztahu k daňovému řádu a z nichž vycházel i rozsudek NSS 10 Afs 4/2024). To ve vztahu k nyní posuzované věci znamená, že daň musela být pravomocně stanovena nejpozději do 31. 12. 2023, což byl nejzazší den lhůty podle § 148 odst. 6 daňového řádu. V případě napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno dne 18. 9. 2024 a téhož dne nabylo právní moci, však daná lhůta nebyla zachována.
34. Soud se neztotožnil s posouzením žalovaného, že k uplynutí prekluzivní lhůty nedošlo, neboť lhůta dle § 148 odst. 6 daňového řádu neběžela po dobu předchozího řízení před správními soudy dle § 41 s. ř. s. Jak vyložil rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 1. 11. 2023, č. j. 9 Afs 95/2021-64, zvláštní zákonná norma může vyloučit použití § 41 s. ř. s. tím, že zvolí zcela samostatnou a ucelenou úpravu běhu lhůt včetně jejich stavení: „*Příkladem je daňový řád, účinný od 1. 1. 2011, jehož § 148 jako zvláštní úprava (lex specialis) zakotvuje plnohodnotnou a dle svého obsahu výlučnou úpravu lhůt pro stanovení daně (srov. obsah tohoto ustanovení včetně pravidel pro stavení lhůty v odst. 4 po dobu řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví a před Ústavním soudem). Právě výlučnost § 148 daňového řádu jako zvláštní úpravy je důvod, pro který je vyloučeno použití § 41 s. ř. s. V oblasti daňové se tak stal § 41 s. ř. s. obsoletní, nepoužitelný.*“ Soud neshledal důvod se od závěrů vyslovených v citovaném rozsudku odchýlit. Ustanovení § 148 daňového řádu obsahuje speciální samostatnou ucelenou úpravu běhu lhůt pro stanovení daně, která vylučuje použití § 41 s. ř. s. v daňové oblasti, tedy i v případě lhůty dle § 148 odst. 6 daňového řádu. Na tom nic nemění skutečnost, že jde o speciální lhůtu, která je co do běhu a délky nezávislá na lhůtě pro vyměření daně dle § 148 odst. 1 až 5 daňového řádu, jak vyložil NSS v rozsudcích ze dne 12. 8. 2021, č. j. 8 Afs 292/2020-23, a ze 12. 10. 2021, č. j. 1 Afs 182/2021-53, na něž poukázal žalovaný v odst. 43 napadeného rozhodnutí. Ani z těchto rozsudků, v nichž byla v souvislosti s posuzováním dopadu přechodného ustanovení § 264 odst. 4 daňového řádu zdůrazněna specifická povaha lhůty podle § 148 odst. 6 daňového řádu, nelze
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

dovodit, že by se na tuto lhůtu měla vztáhnout obecná úprava stavění lhůt podle § 41 s. ř. s. To by bylo v rozporu s výše uvedeným výkladem vztahu § 148 daňového řádu a § 41 s. ř. s. podaným rozšířeným senátem NSS v rozsudku č. j. 9 Afs 95/2021-64. Ustanovení § 148 odst. 6 daňového řádu stanoví nejzazší okamžik, do něhož lze v případě pravomocného rozhodnutí soudu o spáchání daňového trestného činu pravomocně stanovit daň i po uplynutí lhůty dle předchozích odstavců.

35. Závěr o tom, že lhůtu podle § 148 odst. 6 daňového nelze stavět dle § 148 odst. 4 daňového řádu ani podle soudního řádu správního, potvrzuje též odborná literatura (viz LICHNOVSKÝ, Ondřej. § 148 Lhůta pro stanovení daně. In: LICHNOVSKÝ, Ondřej, ONDRÝSEK, Roman a kol. *Daňový řád*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2024, s. 678-679.).
36. Soud nepřehlíží, že rozsudek NSS 10 Afs 4/2024 žalovanému uložil, aby posoudil otázku promlčení nároku na náhradu škody a případně i otázku, zda námitka promlčení nebyla uplatněna v rozporu s dobrými mravy či zda nepředstavuje zneužití práva. Dle názoru zdejšího soudu však požadavek NSS na zhodnocení některých otázek nelze interpretovat jako závazný právní názor, že po datu 31. 12. 2023 prekluze nenastala a daň mohla být v dalším řízení pravomocně stanovena. K této otázce se rozsudek NSS 10 Afs 4/2024 nevyjadřoval. Závazný právní názor ukládající žalovanému přezkoumat konkrétní otázky by se uplatnil při věcném posouzení. Neznamená však, že žalovaný nebyl povinen v dalším řízení předně posoudit, zda nedošlo k uplynutí lhůty pro stanovení daně a zda je možné vydat věcné rozhodnutí o dani.
37. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že ke stanovení daně došlo po uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně, a z tohoto důvodu zrušil napadené rozhodnutí pro podstatnou vadu řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.; srov. též rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2014, č. j. 9 Afs 76/2014-51, odst. 46].
38. Zrušení napadeného rozhodnutí pro prekluzi nicméně nebrání tomu, aby se soud pro úplnost vyjádřil i k uplatněným žalobním bodům.

Započetí běhu subjektivní promlčecí lhůty

39. Mezi účastníky není sporu o tom, co jsou skutečnosti rozhodné pro započetí běhu subjektivní promlčecí lhůty k uplatnění práva na náhradu škody. Podstata sporu tkví v tom, zda takové skutečnosti v dané věci nastaly. Žalovaný s odkazem na výpis z obchodního rejstříku, obsah sbírky listin a odůvodnění trestních rozsudků dovodil, že zde nebyla žádná osoba, jejíž zájmy by nebyly v rozporu se zájmy společnosti DEMOSTAVBY a která by se nepodílela na vzniku škody, a z toho vyvodil závěr, že subjektivní promlčecí lhůta k uplatnění nároku na náhradu této škody nikdy nezačala plynout (viz. odst. 8 napadeného rozhodnutí).
40. Tento závěr žalovaného však neobstojí, a to pro rozpor s podklady, na které sám žalovaný v příslušné části napadeného rozhodnutí odkazoval. Z výpisu z obchodního rejstříku a z příslušné části sbírky listin (jimiž soud doplnil dokazování) vyplývá, že společnost DEMOSTAVBY byla od 30. 8. 2018 v likvidaci a že jejím provedením byla pověřena likvidátorka JUDr. Ing. D. M., LL.M. Likvidátorka přitom je obecně osobou oprávněnou k uplatnění nároku na náhradu škody za likvidovanou společností, jak správně namítl žalobce. Jak totiž plyne z § 193 občanského zákoníku, „[l]ikvidátor nabyvá působnosti statutárního orgánu okamžikem svého povolání. Za řádný výkon funkce likvidátor odpovídá

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

stejně jako člen statutárního orgánu.“ Civilní judikatura je přitom ustálená ve výkladu, že likvidátorovi, který svým povoláním nabyt působnosti statutárního orgánu právnické osoby v likvidaci, svědčí všeobecné zástupčí oprávnění (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 12. 2023, č. j. 27 ICdo 65/2023-178, odst. 29 až 31, a tam odkazované rozsudky téhož soudu ze dne 26. 4. 2023, č.j. 27 Cdo 2232/2022-1231, a ze dne 23. 7. 2019, č. j. 27 Cdo 4593/2017-169). Do tohoto všeobecného zástupčího oprávnění přitom spadá možnost činit za likvidovanou společnost v zásadě jakékoliv právní jednání, je-li tím sledován účel likvidace ve smyslu § 196 odst. 1 občanského zákoníku. V rámci tohoto oprávnění likvidátor logicky může uplatňovat za likvidovanou společnost i pohledávky z titulu náhrady škody (viz též např. usnesení [Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 6. 2022](#), č. j. 14 Cmo 344/2021-153, či rozsudek [Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2015](#), sp. zn. 29 Cdo 3212/2013).

41. Žalobci lze proto dát za pravdu, že jmenovaná likvidátorka JUDr. Ing. D. M., LL.M., byla oprávněna za společnost DEMOSTAVBY uplatnit nárok na náhradu škody vůči bývalému jednateři, přičemž toto oprávnění jí vzniklo od okamžiku právní moci usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2018, č. j. 85 Cm 1543/2018-3, tj. od 14. 8. 2018. Soud zde nenalézá žádnou okolnost, která by nasvědčovala tomu, že by se likvidátorka měla na způsobené škodě podílet nebo že by její zájmy byly v rozporu se zájmy společnosti DEMOSTAVBY. Ve světle uvedeného proto nemůže obstát závěr napadeného rozhodnutí, že nemohla začít plynout subjektivní promlčecí lhůta z důvodu absence osoby oprávněné k uplatnění nároku na náhradu škody.

42. Argumentuje-li žalovaný ve vyjádření k žalobě tím, že likvidátorka nemohla mít povědomí o tom, kdo za škodu odpovídá, pak tato argumentace nemá oporu v odůvodnění napadeného rozhodnutí. V něm totiž žalovaný vyslovil, že nelze nalézt žádnou osobu, jejíž zájmy by nebyly v rozporu se zájmy společnosti DEMOSTAVBY a která se na vzniku škody nepodílela. O likvidátorce jakožto o osobě oprávněné uplatnit nárok na náhradu škody se však v napadeném rozhodnutí nezmínil. Nejedná se tedy o důvody napadeného rozhodnutí. Závěr, že likvidátorce nemohla být v době provádění likvidace známa osoba škůdce, žalovaný vyslovil poprvé až ve vyjádření k žalobě, nicméně nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného v daňovém řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozbohem právní problematiky učiněným až v soudním řízení o přezkumu tohoto rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. Afs 66/2008-71). Pokud tedy závěr napadeného rozhodnutí spočívá na zjištění, že zde neexistovala žádná osoba, jejíž zájmy by nebyly v rozporu se zájmy společnosti DEMOSTAVBY a jež by byla oprávněná nárokovat za tuto společnost náhradu škody, pak soud v rámci přezkumu tohoto rozhodnutí nemůže přezkoumat (nevyslovený) závěr o tom, zda likvidátorka coby osoba oprávněná k nároku na náhradu škodu mohla či nemohla mít povědomí o škodě (tak, jak ji vymezil NSS v rozsudku 10 Afs 4/2024) a o tom, kdo je povinen k její náhradě. V opačném případě by se soud pohyboval mimo meze přezkumu dané § 75 odst. 1 s. ř. s.
43. Z téhož důvodu soud nemůže závazně zodpovědět, zda a případně k jakému okamžiku mohla likvidátorka nabýt povědomí o osobě škůdce, resp. zda a případně od kdy ve vztahu k ní započal běh subjektivní promlčení lhůty. I tyto otázky přesahují předmět napadeného rozhodnutí, které nespočívá na závěru, že by likvidátorka nemohla mít povědomí o žalobcově odpovědnosti, nýbrž na závěru, že zde nebyla žádná osoba, jejíž zájmy by nebyly v rozporu se zájmy společnosti DEMOSTAVBY a jež by byla za tuto společnost oprávněná uplatnit nárok na náhradu škody.

Otázka rozporu námitky promlčení s dobrými mravy

44. Soud rovněž přisvědčuje žalobní námitce, že neobstojí závěr žalovaného o uplatnění námitky promlčení v rozporu s dobrými mravy.
45. I zde platí, že ve vyjádření k žalobě nelze doplnit nové důvody, na kterých není založeno napadené rozhodnutí (srov. odst. 42 výše).
46. Jak vyložil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 8. 2. 2011, sp. zn. 21 Cdo 85/2010, „[d]obrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoli právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění námitky promlčení by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečně intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení (srov. například odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 22. 8. 2002, sp.zn. [25 Cdo 1839/2000](#), který byl uveřejněn pod č. 59 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2004).“

47. Okolnosti výjimečné intenzity odůvodňující zásah do principu právní jistoty ve smyslu citované judikatury však žalovaný v napadeném rozhodnutí nespécifikoval. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je závěr o rozporu s dobrými mravy založen na tom, že žalobce, jehož zájmy byly v rozporu se zájmy společnosti DEMOSTAVBY, z pozice majoritního společníka nezajistil jmenování nového jednatele, čímž způsobil, že zde nebyla žádná osoba, která by byla oprávněna vůči němu uplatnit právo na náhradu škody. Jak ovšem bylo výše uvedeno, důvody, na kterých žalovaný založil závěr o tom, že zde nebyla osoba, která mohla nárok na náhradu škody vůči žalobci uplatnit, neobstojí, neboť žalovaný pominul, že společnosti DEMOSTAVBY byla soudem jmenována likvidátorka. Bez posouzení, zda likvidátorka disponovala či měla a mohla disponovat informacemi, které umožňovaly vytvořit si závěr o odpovědnosti žalobce a o důvodnosti a výši nároku, nebylo možné učinit závěr o tom, že zde nebyla osoba, která mohla nárok na náhradu škody za společnost DEMOSTAVBY vůči žalobci uplatnit. Již z tohoto důvodu nebylo možné přisvědčit závěru žalovaného, že žalobce svým jednáním zavinil, že zde nebyla osoba oprávněná nárok na náhradu škody za společnost DEMOSTAVBY vůči němu uplatnit.

V. Závěr a náklady řízení

48. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že napadené rozhodnutí ruší pro podstatnou vadu řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], tj. z důvodu uplynutí lhůty pro stanovení daně, která skončila dne 31. 12. 2023, avšak k pravomocnému stanovení daně došlo až dne 18. 9. 2024. Nicméně i kdyby byla lhůta pro stanovení daně zachována, napadené rozhodnutí by neobstálo, neboť žalovaný pochybil, dospěl-li k závěru, že neexistovala žádná osoba, jejíž zájmy by nebyly v rozporu se zájmy společnosti DEMOSTAVBY, a že z tohoto důvodu nemohla začít plynout subjektivní promlčecí lhůta. Rovněž neobstojí odůvodnění napadeného rozhodnutí, že by uplatnění námítky promlčení bylo v rozporu s dobrými mravy. Z těchto důvodů by soud musel napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
49. Jelikož důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí je zjištěná prekluze, která brání tomu, aby byla daň znovu stanovena, přistoupil soud spolu se zrušením napadeného rozhodnutí též ke zrušení ručitelské výzvy coby prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
50. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a vzhledem k úspěchu ve věci přiznal náhradu nákladů řízení procesně úspěšnému žalobci proti procesně neúspěšnému žalovanému.
51. Přiznaná odměna se skládá ze zaplaceného soudních poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladů na zastoupení advokátem podle § 57 odst. 2 a § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).
52. Zástupce žalobce vyúčtoval náklady řízení částkou 69 506,31 Kč. Tento výpočet je však třeba zčásti korigovat, neboť jak je patrné z obsahu příslušného vyúčtování ze dne 23. 10. 2025, zástupce při výpočtu odměny vycházel výlučně ze znění advokátního tarifu účinného od 1. 1. 2025. V této věci však byla část úkonů právní služby učiněna ještě v roce 2024, proto je třeba při jejich výpočtu vyjít z původní úpravy účinné do 31. 12. 2024 (viz čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb. ze dne 21. 8. 2024, kterou se mění advokátní tarif).

53. Soud proto při výpočtu nákladů na zastoupení advokátem rozlišoval, zda šlo o úkony učiněné před nebo po 1. 1. 2025. Výše nákladů na zastoupení advokátem se skládá z těchto částek:
- **6 200 Kč** jako odměna za dva úkony právní služby učiněné do 31. 12. 2024 (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby), u nichž sazba odměny za společné zastupování dvou osobu činí 3 100 Kč za jeden úkon [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném před 1. 1. 2025],
  - **600 Kč** za dvě paušální náhrady hotových výdajů do 31. 12. 2024, u nichž sazba činí 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném před 1. 1. 2025),
  - **20 600 Kč** jako odměna za dva úkony právní služby učiněné po 1. 1. 2025 (za podání repliky ze dne 15. 1. 2025 a za účast na jednání před soudem dne 23. 10. 2025 nepřesahujícím dvě hodiny), u nichž sazba odměny činí 10 300 Kč za jeden úkon a je určena podle tarifní hodnoty odvislé od výše peněžitého plnění, nejvýše však částkou 500 000 Kč [§ 7 odst. 6 a § 10b odst. 5 písm. a) advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025],
  - **900 Kč** za dvě paušální náhrady hotových výdajů po 1. 1. 2025, u nichž sazba činí 450 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025)
  - **600 Kč** jako náhrada za promeškaný čas za cestu zástupce žalobce z jeho sídla v Kladně ke zdejšímu soudu a zpět, což odpovídá čtyřem započatým půlhodinám po 150 Kč podle § 14 odst. 1 a 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025,
  - **614 Kč** představující náhradu za cestovné zahrnující výdaje zástupce žalobce za cestu 70 km ke zdejšímu soudu a zpět na jednání konané dne 23. 10. 2025 (35 km za jednu cestu Kladno-Praha), která byla vykonána osobním automobilem Škoda Kodiaq s benzínovým motorem se spotřebou 8,3 l/100 km (ověřeno z předložené kopie technického průkazu vozidla), kdy výše průměrné ceny benzínu činí 35,80 Kč, to vše při sazbě 5,80 Kč za jeden kilometr jízdy [§ 1 písm. b) a § 4 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 475/2024 Sb.];
  - **6 197,94 Kč** odpovídající náhradě za daň z přidané hodnoty určené sazbou 21 % z výše uvedených částek (vyjma soudního poplatku) na základě analogické aplikace § 57 odst. 2 s. ř. s., resp. § 151 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., neboť zástupce žalobce je plátcem této daně.
54. Výše nákladů na zastoupení advokátem odpovídá částce 35 711,94 Kč. Při započtení zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč odpovídá celková výše nákladů řízení žalobce částce 38 711,94 Kč.
55. Náhradu nákladů řízení uložil soud žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. října 2025

Lenka Oulíková v. r.
předsedkyně senátu